

Hart voor de stad Lindy van Vliet, Cliëntenbelang Amsterdam

‘Er staan zelfs obstakels óp geleidelijnen’

Directeur Lindy van Vliet (52) van Cliëntenbelang Amsterdam knokt onder meer voor een stad waarin ook mensen in een rolstoel zich makkelijk bewegen. ‘Zij voelen: de 750-feesten zijn niet echt voor ons.’

Malika Sevil
AMSTERDAM



We zitten midden in het feestjaar Amsterdam 750. Hoe toegankelijk zijn de festiviteiten voor mensen met een beperking?
“Vaak moeten we bij evenementen flink pushen om dingen voor elkaar te krijgen. Een goed voorbeeld was het festival Op de Ring. Wij wilden graag dat mensen met een rolstoel daar óók met een speciale rolstoelfiets konden worden rondgereden. Voor mensen in een rolstoel is dit de enige manier om langere afstanden af te leggen. Toch mocht dat niet. Drie dagen voor het feest hoorden we dat het wel werd toegestaan, maar dat was te laat om onze achterban goed te kunnen informeren. Een paar mensen hebben er gebruik van gemaakt en die hebben een mooie dag gehad. We blijven erbovenop zitten, want we krijgen nog Sail en het slotfeest van 750 jaar Amsterdam in oktober.”

Wat betekent dit getouwtrek voor de mensen om wie het gaat?
“Dit is een feest voor alle Amsterdammers, maar zij voelen: het is niet echt voor ons; we worden niet serieus gehoord en we kunnen niet volwaardig meedoen. Eigenlijk zouden de organisatoren zich helemaal aan het begin van het proces de vraag moeten stellen: ‘Als we deze locatie kiezen, is dat dan een goede plek voor iedereen?’ Als de gemeente zelf iets organiseert, zit Cliëntenbelang meestal wel aan tafel, maar bij externe organisatoren vaak niet. Ik vind dat de gemeente bij ingehuurde partijen moet afdwingen dat er serieus aan toegankelijkheid wordt gewerkt. De gemeente kan toch eisen stellen: ‘We willen het zo en zo en anders krijg je geen vergunning.’”

Is het niet ook logisch dat organisatoren hier weinig aandacht voor hebben?
“Het gaat over bewustwording. Ik ben tien maanden geleden bij Cliëntenbelang begonnen en ik word steeds sensitiever voor obstakels in de openbare ruimte. Overal staan dingen, zelfs pal op geleidelijnen. Mijn collega Petra heeft die lijnen keihard nodig om zich veilig door de stad te bewegen.”
“Ik zie de stad ineens heel anders. De *shared space* achter het Centraal Station bijvoorbeeld. Niemand heeft voorrang en iedereen doet maar wat. Het is vernieuwend en als ik er zelf sta denk ik ook: wauw, het werkt echt. Maar mijn collega neemt noodgedwongen een andere route naar het werk, want oversteken achter het CS is voor haar levensgevaarlijk. En dan zeggen ambtenaren en planologen: ‘Maar wij zien daar nooit



‘Er is wel veel aandacht voor inclusie, maar toegankelijkheid valt daar gek genoeg niet onder’

‘Deze mensen moeten al zo hard worstelen om dingen als hulpmiddelen geregeld te krijgen’



beeld Van Santen en Bolleurs

mensen met een beperking.’ Ja, die mensen zie je niet omdat ze een andere route nemen.”

Er is veel onwetendheid.
“Ja, en daar proberen we ook iets aan te doen. We hebben een spreekuur ingericht voor organisatoren van evenementen die advies nodig hebben. Wij willen graag meedenken, maar van het spreekuur wordt helemaal geen gebruik gemaakt. Niemand belt.”

Wat zegt dat?
“Ik denk dat organisatoren van evenementen aan heel veel dingen wél denken. Duurzaamheid, bijvoorbeeld. Welke thee en koffie gaan we schenken? Is onze inkoop groen genoeg? Ze denken aan veiligheid, brandveiligheid en tegenwoordig steeds meer aan gender. Moeten

CV
Geboren Nijmegen, 1973
Werkt Sinds 2024 bij Cliëntenbelang Amsterdam
Woont in het Oostelijk Havengebied

er gemengde wc's komen of niet? Dus er is wel veel aandacht voor inclusie, maar toegankelijkheid valt daar gek genoeg niet onder.”
“Zelf vind ik het altijd tekenend dat we voor de tegenhanger van inclusiviteit, namelijk discriminatie, veel woorden hebben: racisme, seksisme, genderdiscriminatie. Maar niemand kent het woord voor uitsluiting van mensen die op een bepaalde manier in het leven beperkt zijn: validisme. Dat zegt genoeg.”

Het is ook een versplinterde groep. Kan dat ermee te maken hebben?
“Dat klopt. Een op de drie mensen behoort tot de groep waar wij als Cliëntenbelang voor staan. Dat gaat om mensen die doof of slecht-horend zijn, maar ook om mensen die spastisch zijn of een dwarslaesie hebben. Mensen die in

een rolstoel zitten, mensen met een chronische ziekte en mensen die mentaal beperkt of neurodivers zijn.”
“Het is een heel grote groep en ze voelen zich lang niet altijd verwant, omdat ze verschillende behoeften hebben. Dus dat maakt het ook lastiger om één beweging te vormen en op te komen voor je rechten. Dat is één aspect. Maar een belangrijk ander punt is dat deze mensen al zo hard worstelen om dingen als hulpmiddelen of zorg geregeld te krijgen. Dan heb je minder energie om de barricaden op te gaan.”

Waarom is dit een werkplek die goed bij u past?
“Ik geloof in vrijheid en autonomie voor iedereen. Ik vind het heel erg als mensen niet het werk of de opleiding kunnen doen die ze zouden willen doen. Dat is erg voor het individu,

- Hart voor de stad**
Amsterdam telt veel organisaties die opkomen voor de stad en haar inwoners. Op het gebied van wonen, zorg en verkeer, arbeidsmarkt, milieu en onderwijs. Deze zomer interviewen we elke week een vertegenwoordiger van zo'n belangenorganisatie over wat hem of haar drijft.
1. Wonen: Gert Jan Bakker
 2. **Zorg: Lindy van Vliet**
 3. Onderwijs: Floor Kaspers
 4. Ondernemers: Achmed Baådoud
 5. Vervoer: Rikus Spithorst
 6. Duurzaamheid: Pauline Westendorp

maar daardoor missen we in de maatschappij ook veel arbeidskracht en creatieve denkkracht.”
“Ik heb altijd banen gehad bij maatschappelijke of hulporganisaties. Ik ben een dochter van een liberale vader – een man die gelooft in: pak de kansen in het leven – en een tikje activistische moeder die in de jaren tachtig demonstreerde tegen de kernbommen. Die combinatie zit in mij. Mijn eerste baan na mijn opleiding politicologie was jongerenwerker in een arme wijk in Nicaragua. Ik werkte met jongeren die op straat leefden of zich gedwongen prostitueerden, maar die tegelijk supercreatief waren. Ze wilden dingen veranderen. De belangrijkste vraag die ik ze kon stellen, was: wat heb jij nodig?”

De Rekenkamer oordeelde in een kritisch rapport over de verstrekking en reparatie van hulpmiddelen dat die vraag te weinig wordt gesteld aan cliënten. Waar gaat het nog meer mis?
“De gemeente is heel terughoudend met toekennen van een persoonsgebonden budget voor kinderen die jeugdzorg nodig hebben. We helpen ouders daarbij; we tekenen namens hen bezwaar aan, want deze mensen hebben daar volgens de wet gewoon recht op. De afhandeling van de bezwaarschriften duurt heel erg lang en uiteindelijk, na nog meer juridische procedures, worden ze door de gemeente ongegrond verklaard.”
“Sommige ouders haken dan af, simpelweg omdat ze er de energie niet voor hebben. Voor anderen gaan we naar de rechter; er lopen nu voor elf ouders rechtszaken, waarvan er aan het eind van het jaar zes tegelijk op zitting komen. Het is een langdurig en stroperig proces. Dan denk ik: dit was helemaal niet nodig geweest als ze gewoon even naar de situatie van die mensen hadden gekeken.”

Waarom gaat Cliëntenbelang de komende tijd prioriteit geven?
“Er komen nieuwe gemeenteraadsverkiezingen aan. We hebben 52 aanbevelingen opgesteld. Een van de dingen waar we als Cliëntenbelang ook écht iets mee moeten, is kansengelijkheid. Ook wij moeten inclusiever worden en aansluiting zoeken bij alle culturen in de stad. En een grote wens is dat er vanuit onze achterban een Pride wordt georganiseerd voor mensen met een beperking. De boodschap: ‘Hé, hallo, hier zijn wij. We zijn geen zielige mensen, maar we doen volwaardig mee in de maatschappij.’”